

Alex Michaelides

LA FÚRIA

Traducció de l'anglès de Jordi Boixadós

AMS
TER
DAM

Títol original: *The fury*

Primera edició: juny del 2024

© Dels textos: Alex Michaelides 2024

© De la traducció: Jordi Boixadós

© D'aquesta edició:

Editorial Amsterdam

Perú, 186

08020-Barcelona

www.amsterdam.cat

Direcció editorial: Joan Carles Girbés

Edició: Marc Extraña

Edició de taula i producció: Raquel Martínez i Neus Duran

Correcció: Mercè Riu

Maquetació: Foletra

Disseny de la col·lecció i coberta: Josep Dols

Impressió: Romanyà Valls

ISBN: 978-84-19960-13-9

Dipòsit Legal: B 7436-2024

Tots els drets reservats als titulars del *copyright*.

per a l'Uma

ἦθος ἀνθρώπου δαίμων
El caràcter forja el destí
—HERÀCLIT

Pròleg

NO COMENCIS MAI UN LLIBRE parlant del temps. Qui ho va dir, això? No me'n recordo, espero que fos un escriptor famós.

Fos qui fos, tenia raó. El temps és avorrit. No hi ha ningú que vulgui llegir sobre el temps; especialment a Anglaterra, on en parlem tant. Si he de jutjar per la meva experiència, la gent vol llegir sobre les persones i, en general, se salten els paràgrafs amb descripcions.

Evitar parlar del temps és un bon consell... que no seguiré, tot i que soc conscient dels perills que corro. Espero que sigui una excepció que confirmi la regla. No patiu, que la meva història no passa a Anglaterra, o sigui que no parlo de la pluja. Creu i ratlla a la pluja, cap llibre no hauria de començar amb pluja, això mai. Sense excepcions.

Parlo del vent. Del vent que xiula al voltant de les illes gregues. El vent grec, imprevisible i salvatge. El vent que et fa tornar boig.

Aquell nit bufava un vent ferotge; la nit de l'assassinat. Era ferotge, furiós, colpejava els arbres, esborrava camins, xiulava, udolava, arrencava tot altre so i se l'enduia.

En Leo era fora quan va sentir els trets. Estava de quatre grapes a l'hort del darrere de la casa, marejat. No estava borratxo, només penjat per culpa de l'herba que havia fummat. (Em sap greu, és culpa meva, ell no n'havia fummat mai; suposo que no n'hi hauria d'haver donat.) Després d'una experiència mitjanament propera a l'èxtasi —sembla que acompanyada d'una visió sobrenatural—, li van venir nàusees i va començar a vomitar.

Just aleshores, va bufar una ratxa de vent en direcció a ell que li va llançar el so a sobre: *bang, bang, bang*. Tres trets en una ràpida successió.

En Leo es va aixecar i es va esforçar a caminar contra el vent amb unes passes tan estables com va poder, en direcció al lloc d'on provenien els trets, és a dir, allunyant-se de la casa, pel camí entre les oliveres, cap a les ruïnes.

I allà, a la clariana, estès a terra, hi havia el cos.

El cos jeia enmig d'un bassal de sang que s'anava estenent, envoltat pel semicercle de columnes de marbre mig derruïdes que li projectaven parcialment les ombres. En Leo s'hi va acostar amb cautela per donar un cop d'ull a la cara. Llavors va retrocedir, trontollant, amb la cara contreta per l'horror i obrint la boca en un crit.

Vaig arribar en aquell instant, juntament amb els altres, a temps de sentir com en Leo començava a udolar abans que el vent s'apoderés del so dels seus llavis i se l'endugués cap a la foscor.

Ens vam quedar tots quiets una estona, en silenci. Era un moment espantós, aterridor, igual que l'escena del clímax d'una tragèdia grega.

La tragèdia, però, no es va acabar allà.

Allò només n'era el començament.

PRIMER ACTE

Aquesta és la història més trista que he sentit mai.

—FORD MADOX FORD, *El bon soldat*

1

AQUESTA HISTÒRIA PARLA DE MORT.
O potser no és veritat del tot. En el fons és una història d'amor, oi? Una història d'amor de les més tristes: sobre el final de l'amor; la mort de l'amor.

O sigui que ja ho he dit bé al començament, suposo.

Potser pensareu que ja la coneixeu, aquesta història. És possible que la llegíssi en el seu moment, perquè als de la premsa sensacionalista els encantava: L'ASSASSINAT DE L'ILLA va ser un titular molt repetit. No és gens estrany, la veritat, perquè tenia els ingredients perfectes per fer sensació als mitjans: una estrella del cinema esquerpa; una illa grega privada fuetejada pel vent... i, és clar, un assassinat.

D'aquella nit se n'ha escrit molta immundícia. S'han establert tota mena de teories inexactes i esbojarrades sobre el que podia haver passat o no. Jo ho he evitat, tot això. No tinc cap interès a llegir especulacions sense base a propòsit del que va passar a l'illa.

Ja sabia el que havia passat. Jo hi era.

Qui soc? A veure, soc el narrador de la història... i també un dels personatges.

Érem set en total, atrapats a l'illa.

Un de nosaltres era un assassí.

Ara bé, abans que comenceu a fer apostes, em veig amb l'obligació d'informar-vos que això no és cap novel·la d'intriga. Gràcies a Agatha Christie, tots sabem com s'han de desenvolupar aquesta mena d'històries: un crim incomprendible seguit d'una obstinada investigació, una solució enginyosa... i, amb una mica de sort, un gir final. Aquesta història, en canvi, és real, no és cap obra de ficció. Parla de persones de debò en un lloc de debò. En tot cas, és sobre el perquè; un estudi de personalitat, una anàlisi de qui som i de per què fem el que fem.

El que segueix és el meu intent honest i sincer de reconstruir els esdeveniments d'aquella nit terrible: l'assassinat en si i tot el que hi va conduir. Em comprometo a presentar-vos la veritat nua, sense ornaments; o tant com m'hi pugui acosar. Tot el que vam dir, el que vam fer i el que vam pensar.

«Però, com?», us sento dir. «Com és possible?» Com pot ser que jo ho sàpiga absolutament tot? No només les accions que van tenir lloc, tot el que es va dir i es va fer, sinó també el que no es va fer, el que no es va dir, els pensaments íntims en la ment dels uns i els altres?

Sobretot, em baso en les converses que vam tenir abans de l'assassinat i després. Els que vam sobreviure, vull dir. Pel que fa als morts, espero que em concedireu la llicència artística en relació a les seves vides interiors. Com que soc d'ofici dramaturg, potser estic més ben qualificat que la majoria per a aquesta tasca en particular.

El meu relat també està fonamentat en les notes que vaig prendre tant abans com després de l'assassinat. Quant a

això, convé una explicació. Ja fa uns quants anys que tinc el costum d'apuntar coses en blocs de notes. No en diria diaris, perquè no en tenen l'estructura. Només són reculls de pensaments, idees, somnis, fragments de converses que caço al vol, les meves observacions sobre el món. Els blocs de notes no tenen res d'especial, són senzills Moleskines negres. Ara tinc obert, al costat, el d'aquell any, i no dubtaré a consultar-lo a mesura que anem avançant.

Insisteixo en tot això perquè, si en algun moment durant la narració us enredo, entengueu que haurà estat per accident, i no d'una manera premeditada, i això és perquè, per malaptesa, contemplo els esdeveniments d'una manera massa esbiaixada, seguint en excés el meu punt de vista. Potser narrar una història en què resulta que hi tens un paper secundari comporta aquest risc laboral.

De tota manera, espero no anar-me'n per les branques més sovint del compte, però espero que em perdoneu alguna digressió de tant en tant. I abans que m'acuseu d'explicar la història d'una manera laberíntica, deixeu-me que us recordi que és real, i que a la vida real és així com ens comuniquem, oi? Som a tot arreu a la vegada, saltem endavant i endarrere en el temps; de vegades alentim la narració i l'allarguem; d'altres, tirem endavant saltant-nos fragments; editem a mesura que avancem, reduïm les errades i ampliem els encerts. Som els narradors de la nostra pròpia vida, i no som infal·libles.

És curiós, crec que ara faríem bé d'estar asseguts en uns tamborets a la barra d'un bar mentre us explico aquesta història, com si fóssim vells amics que han sortit a prendre una copa.

«Aquest és un conte per a tothom que hagi estimat alguna vegada», dic mentre us ofereixo una copa —una de grossa, perquè la necessitareu—, mentre us poseu còmodes. I llavors, arrenco.

Us demano que no m'interrompeu gaire, almenys al principi. Ja hi haurà temps per al debat després. De moment, us prego que m'escolteu educadament, igual que quan deixem que un amic relati una anècdota una mica massa llarga.

Ha arribat l'hora de conèixer l'elenc dels sospitosos, per ordre d'importància. I, per tant, de moment, he de marxar de l'escenari, tot i que a contracor. Esperaré entre bastidors que arribi el meu moment.

Comencem amb l'estrella, tal com és preceptiu.

Comencem amb la Lana.